

[Ministeren for Grønland]

Derimod vil jeg gerne sige, at der er ingen misforståelse omkring beregningerne. Jeg sætter ikke væsentlige spørgsmålstegn ved beregningerne for den boligmangel, der er i Grønland. Den er meget stor. Dér, hvor uenigheden kommer frem, er, i hvilket tempo denne boligmangel skal afhjælpes. Det er vi uenige om, men egentlig ikke beregningerne af, at der er en stor boligmangel i Grønland.

Jeg kan give et meget præcist tal både til hr. Pelle Voigt og til hr. Albrechtsen, når der bliver spurgt: hvor meget sparer den danske stat ved, at dette område overføres til Grønland nu. Det præcise tal er naturligvis nul kroner, for hvis vi sparede noget som helst ved at gøre det, ville vi virkelig være i strid med hjemmestyreløven. Og derfor er udgangspunktet naturligvis også, at det, vi har forhandlet, er den finanslov 1987, hvorpå der står de penge, som vi ville have brugt, hvis vi fortsat havde haft ansvaret for det område.

Det må hele tiden være udgangspunktet, og derfor vil den egentlige politiske debat altid dreje sig om, i hvilket tempo vi vil være med til at udvikle det, hvor mange penge der er til området. Men vi sparer naturligvis nul kroner ved at overføre disse opgaver.

Må jeg så, da det nu har været en lidt bredere debat, end det plejer at være, og da det er så sjældent, vi har Grønlandsdebat, tillade mig, hr. formand, at citere den første Grønlandsminister, man havde, som stod på denne talerstol den 18. oktober 1955. Det var Johannes Kjærbøl, som i en debat om Grønlands udvikling sagde noget, som jeg synes der er grund til specielt at minde hr. Pelle Voigt og hr. Albrechtsen, men også os alle sammen om.

Johannes Kjærbøl sagde i sin første ministertale den 18. oktober 1955:

»Det ville ikke være rigtigt at benægte, at der er begået fejl ved opbygningsarbejdets gennemførelse, men hvorledes skulle også fejl kunne undgås med det tempo, der har været med hensyn til boligbyggeri, sygehusbyggeri, byggeri for skolevæsenet, oprettelse af erhvervsvirksomheder og meget mere?

Kritikerne undlader ofte at pege på den kolossale indsats, som Danmark her har øvet, og det er uretfærdigt, hvis man ikke, når kritikken øves, tager denne indsats i betragtning. Når man ser, hvad der allerede er udrettet på de førnævnte områder, bliver man klar over, at det faktisk er en hel revo-

lution, der er ved at foregå deroppe, og jeg føler den største respekt for de mange, både dem, der arbejder i Grønland, og dem, der hervedefra øver en indsats, som har viet deres kræfter til denne sag. Jeg tror også, at vore medborgere i Grønland er klar over, at vi har sat meget ind på at højne levestandarden deroppe, og det er vi naturligvis fortsat rede til. Men i sidste instans må den grønlandske levestandard blive bestemt af grønlændernes egen indsats i produktionen.«

Det sagde Johannes Kjærbøl i den første Grønlandsministertale, der har været holdt fra denne talerstol.

Jeg ville i dag have brugt andre ord, men er helt enig i synspunkterne.

(Kort bemærkning).

Steenholdt (Grønl.):

Jeg efterlyser stadig væk svaret om fjernel-sen af asbest i det grønlandske byggeri. Har man planer om at fjerne det, og hvor meget ca. koster det, og hvem er det, der skal betale? Har man snakket om det, eller er det sådan, at man bare skal give det til hjemmestyret: værsgo, I må gerne selv fjerne det?

Er det tanken? Jeg efterlyser stadig væk svaret fra Grønlandsministeren.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Det glæder mig, at ministeren nu går ind på at diskutere, i hvilket tempo, sådan forstod jeg ministeren, boligmangelen skal afvikles. Jeg tror, det var sådan, ministerens ord faldt. For det er jo en helt ny synsvinkel, regeringen dér bringer ind. Med de 408 mill. kr. var det jo ikke planen, at der skulle være mulighed for at nedbringe boligmangelen. Det ville i hvert fald ikke kunne lade sig gøre inden for det beløb. Man har jo ikke med den hidtidige ramme kunnet nedbringe bolig-mangelen, tværtimod er den vokset.

I den bog, som vi har været inde på tidligere i debatten, »Grønlands økonomi« af Lise Lyck, siges det om den nuværende nybygningstakt, at nybyggeriet på ca. 500 boliger pr. år svarer til den årlige vækst i boligbehovet, så den manglende målopfyldelse vil formentlig bestå 1990erne igennem.

Med de midler, som er til rådighed, kan der altså ikke ske nogen afhjælpning af bo-